

Kísérőtanári beszámoló

burkoló

2017. 04.23-05.12.

Arnsberg

2016-1-HU01-KA116-022505

Készítette: Luczay Orsolya

Uticél: BBZ Arnsberg Németország

A szállás: a kézműves kamara kollégiumában két ágyas szobákban.

Öt fő burkoló Arnsbergben teljesített szakmai gyakorlatot tanulmányuk részeként 2017. április 23-május 12-ig.

Az utazás repülővel történt, a diákok hétfőn egy intézmény bemutatással kezdtek, ezt követően a műhelyben elkezdték a munkát. Megkapták a három hét feladatait előre kinyomtatva. Mindenki kapott egy saját boxot, vödörket, szerszámokat, ezeket rendben kell tartania a három hét alatt. A feladatok egymásra épültek, először kézi szerszámokkal csempevágást gyakoroltak, ezeket a mintákat kellett később a falra burkolniuk, mintha egy fürdőszobát készítenének. A falat elő kellett készíteniük csempézésre, két fajta anyaggal dolgoztak, ezekkel az anyag kanállal történő helyes felvitelét sajátították el. Kezdetben nem nagyon boldogultak, de a gyakorlás megtette a hatását és a fal megadta magát, az anyag végül fenn maradt a felületen. Az itthonitól eltérő gyakorlattal, először csak homokkal gyakoroltak, a csemperagasztót csak később használhatták. Nagy segítség volt számukra az oktató állandó jelenléte mellett a velük szemben lévő soron dolgozó német diákok munkájának megfigyelése, a velük való kommunikáció.

A ragasztóanyag (homok) felvitele után elő kellett készíteniük a falakat burkolásra. Készíteniük kellett egy vezető csíkot, mely segíti őket abban, hogy egyenes legyen a felület.

A tanulók maguknak keverték az alapanyagokat az oktató instrukciói alapján. Nagyon egyszerűen fogalmazott az oktató, és sok dolgot meg is mutatott akár többször is, így nem volt kommunikációs probléma. A műhelyben jelen volt több német csoport is, a tanulók egymásnak segítettek, össze is barátkoztak, elkezdték már az első napon kommunikálni, később pedig a kollégium területén a szabadidős tevékenységek alatt (futball, konditerem) is találkoztak, közös programokat beszéltek meg.

A következő héten a fürdőszoba falára tükröt kellett kirakni, majd pedig különböző mintákat csempéből. A kivitelezést gondos rajzolás, tervezés, mérés és számítás előzte meg. Megismerkedtek új eszközökkel is, pl. olajos csempevágóval, amely a csempék pontos vágását és illesztését teszi lehetővé. A feladatok egymásra épültek, valójában szinte mindegyik a következőt készítette elő. Jó hatással volt a tanulóokra a német precizitás testközeli megtapasztalása; folyamatosan figyelemmel kísérték német társaik munkáját, akik roppant pontosan, megfontoltan, és nagyobb tapasztalatuk miatt gyorsabban is dolgoztak. Mindezek a pozitívumok motiválták és csodálattal töltötték el tanulóinkat.

A vasárnapi lazítás után az utolsó hét egy kevésbé kedvelt feladattal kezdődött: a gyakorlókabin aljára kellett vízszintes kötőesztrichet készíteni. Első feladatként egyoldalú lejtőt kellett kialakítani, utána pedig négyoldalú lejtőt, középen a lefolyóval. Mindkét esetben először a szintkülönbség kiszámításával kellett megküzdeni, ehhez egy-két tanulónak szüksége volt segítségre. Ezután oktató többször is bemutatta a teljes munkafolyamatot, ami egyszerűnek tűnt: sima, egyenletes, pontos mozdulatok és az aljat szinte magától lejtett úgy ahogy és amennyire kellett. Utánacsinálni már korántsem volt ennyire egyszerű. A fiúk

vérmérséklettől függően vették tudomásul, hogy mindegyikük munkáját egyszer vagy többször föllapátolta az oktató és lehetett újramezteni. Kisebb-nagyobb egyéni különbségek is kiütköztek, ami részben az itthoni gyakorlati helyeknek, részben a tanulók képességeinek volt betudható. Eddigre az oktató már megismerte a fiúkat annyira, hogy a legtehetségesebbeknek illetve leggyorsabbaknak magasabbra tette a lécet, ami egy kis dacot is kiváltott az érintettekből, de aztán belátták, hogy az ő érdeküket szolgálja mindez.

Miután mindenkinek sikerült elvégeznie ezt a feladatot, a kabint a kezdeti állapotba kellett hozni, mert az utolsó feladathoz már nem volt szükség rá. Ez az utolsó feladat azt hiszem, mindenki számára ismert volt, hiszen korábbi tanulóink munkáit élőben illetve fényképes beszámolókon már megcsodálhattuk.

Saját mozaikképet kellett készíteni 50×50 cm-es méretben. A kiválasztott motívumot A4-es méretben kinyomtatva megkapták a tanulók, ezen kedvük szerint módosíthattak is, majd a végső méretre kellett felnagyítaniuk négyzetrácsok segítségével. Mindenki egy-egy autómárkához kapcsolódó motívumot választott. Nagy örömmel válogatták a színes csempéket, amelyeket aztán apróra törtek és indult a rakosgatás. Ezt a feladatot, amely elég nagyfokú kreativitást is igényelt, mindenki nagy lelkesedéssel végezte és igazi műrecek születtek.

A három hét alatt nagyon intenzíven dolgoztak a diákok. Gyakoroltak általuk már ismert eljárásokat és használtak ismert eszközöket, ugyanakkor sok olyan feladatot is elvégeztek, amivel itthon még nem foglalkoztak, és láttak sok olyan eszközt, amivel itthon nem találkoztak, ezáltal jelentős szakmai fejlődésen mentek keresztül és a szemléletük, hozzáállásuk is jó irányban változott.

Szociális kompetencia

Szakmai fejlődésük mellett a három hetes összezártság alatt igen rugalmasan alkalmazkodtak egymáshoz, segítették egymást, nyitottan viselkedtek az idegen kultúra és idegen nyelv befogadása iránt. Mesterükkel tisztelettel, külföldi társaikkal pedig barátságosan bántak.

Szabadidő

Az iskola utáni szabadidőt is igyekeztünk hasznosan eltölteni: hétközben sporttal, rövid kirándulásokkal, túrákkal színesítettük a napokat, hétvégén pedig a környék ismertebb városait látogattuk.

A burkoló tanulók nagyon motiváltak, szorgalmasak, öröm velük dolgozni.

Epilógus:

Az SZKT versenyre a résztvevők közül: Lele Gábor Viktor, Pajkó Gábor valamint Papp József Sándor tanulók jelentkeztek, sajnos nem jutottak az országos döntőbe, de a részvételük is szép eredmény, hiszen komolny felkészülés áll mögötte.